

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

per MIRBT

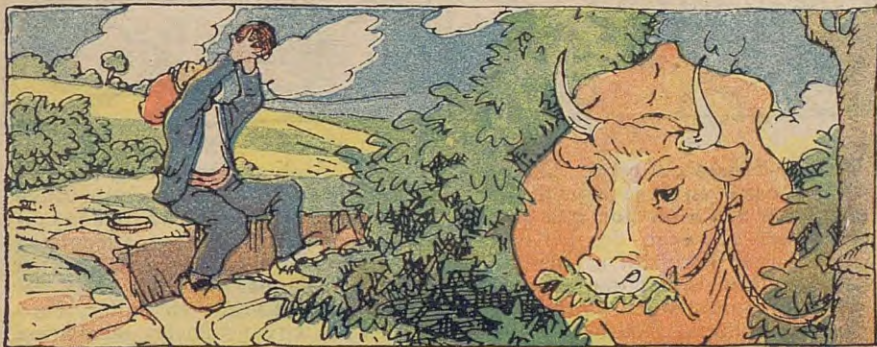
En Capdetrons se n'anava a fira per a vendre la vaca, i ja pensava el que faria amb els diners que en treuria.

En Clatellnet i en Panxa-prima el veieren pel camí des d'unes bardisses i tot seguit decidiren apoderar-se de

la vaca i sense que el pagès n'hagués esment. En Panxa-prima a l'efecte s'arribà a una era a cercar una forca.

Com a bon pagès, a mig matí, en Capdetrons decidí fer pa i trago i la vaca ho aprofità per fer un xic de vermut.

Això sí, en Capdetrons des del seu indret observava que la vaca no li fugís, tot clavant les dents en una llesca gran de pa.

Els dos pillets, però, qui sap on eren ja, amb el fruit de llur desanrensió, i rient de la cara que faria el pagès.

No és per descrita la cara que en Capdetrons posà en veure que allò que havia estat vigilant era una forca de l'era de cà Ribalta.

El tresor dels Inques

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

No cal dir que aquella nit no dormí, rumiant la manera d'apoderar-se del paper. «Com ho faràs?... Com ho faràs?... Si així... si d'aquesta altra manera...» Per fi resolgué aprofitar un truc que havia vist al cine: procuraria convidar a beure el posseïdor del paper i el faria beure més del compte,

i un cop en ple efecte de la paperina, li faria explicar tot. Alguns remordiments el feien vacil·lar, però ell mateix es tranquil·litava, dient-se: «No li prenc pas res a aquest infeliç, ja que ell no pensa aprofitar la ganga fins als besnèts, que encara no són al món, en canvi jo, lliure dels temors

de la seva religió, no tinc cap por dels castigs d'una falsa divinitat. Puc fer així un gran servei al meu pare que es veuria lliure d'haver-se d'escarras-sar, i a més, per saldar els escrúpols, ja donaria una bona part als asils.» Es la mateixa reflexió que molts de més grans que ell es fan en anar a apoderar-se d'allò d'altri.

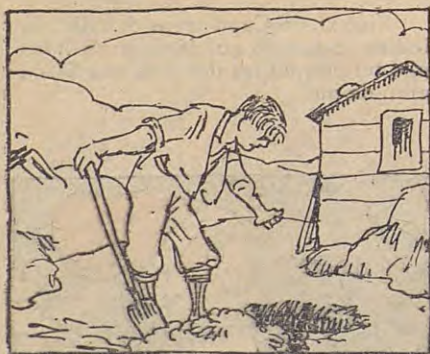
Al dia següent cercà l'interessat i aquest no es féu pregar a acceptar unes copes. «Que en sóc de viul», es deia en Francisquet. No trigà gaire el guardafor del secret en fer demostracions paperinístiques, i dut astutament per la conversa de Francisquet, l'infeliç, en la seva inconsciència, li

entregà ell mateix el paper. Quin salt li féu el cor a en Francisquet! D'una correguda anà a un lloc que no fos vist i copià el paper, després va córrer a tornar l'original a l'interessat. Pensà en Francisquet que en assere-nar-se el paísà, si no es trobava el paper, sospitaria. Així no sospitaria

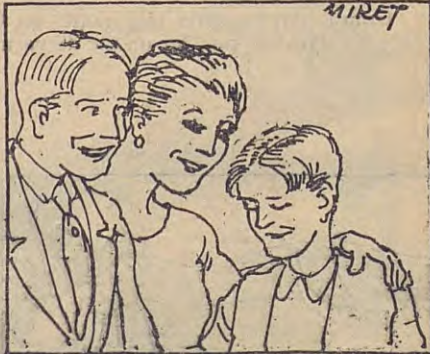
de res. Amb totes precaucions, en Francisquet començà la recerca. Afortunadament el tresor era a dins la mateixa propietat; Francisquet deduí que els guardadors del secret s'havien empleat allà per no e tar lluny del tresor: així el vigilaven millor. Però totes les circumstàncies semblaven

concorrer per afavorir-lo: els dos coneixedors del secret foren destinats a dur un ramat de llames a l'erma i estarien tres dies fora. En Francisquet emplearia ardidament aquests tres dies. Un cop en el lloc, començà a excavar, i a tres pams de profunditat trobà una anella, que després de molt

forçar-la cedí i quedà oberta una galeria on entrà, i després de resseguir-la trobà un cofre. Amb el cor adalerrat, l'obrí a cops d'escarpa, i amb gran sorpresa hi trobà un gros sobre dirigit a ell: a Francesc Maranyes!... L'obrí, i llegí lo següent: «No siguis babau, aquí no hi ha altre tresor que

el treball; t'hem fet aquesta jugada per a curar-te de la dèria dels tresors; estudia, treballa i menja força per a fer-te gran, i quan ho siguis, no busquis altres guany que els que un treball honrat et proporcioní.» Els seus parents i tots varen fer-hi molta broma i en Francisquet no va voler sentir parlar mai més de tresors.

HISTORIA SECULAR

Dibuixos d'En CORNET

(Continuació)

per En GUILLEM D'OLORÓ

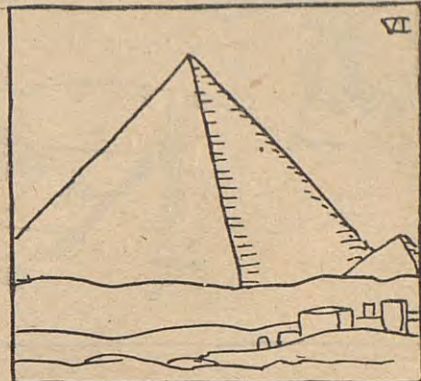

I així fou com Rotamés XXVII, quan morí, fou momificat i enterrat, tenint entre ses mans la gerreta del preciós licor.

Veus aquí que, mentre duïen el sagrat bagul cap a la Piràmida a ente-

rrar-lo, un dels esclaus ensopegà i caigué. De resultes d'aquesta caiguda el fèretre donà una topada contra un guardacantó i encara que en l'apariència no havia romput l'ampolla de la immortalitat i el preciós líquid s'ha-

via vessat per damunt de l'august mort.

Immediatament produí el seu efecte. Rotamés XXVII revingué a la vida i restà immortal per sempre més amén. Però tancat dintre el sepulcre

de pedra, no podia fer-se oir i hagué de restar tancat allà ben enterrat sota la Piràmide, sense poder sortir ni poder morir.

Per sort, la virtut d'aquell líquid era tal, que no sols preservava de la

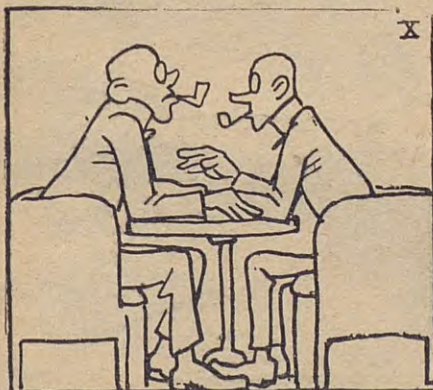

mort, sinó també de tot sofriment i així fou com Rotamés XXVII passà llargs segles ajagut en el taüt sense patir gana ni set ni cap mal i si només un solemne avorriment. Per sort,

com que era tan savi, s'anava entre-tenint repassant les ciències de memòria.

El Temps, el vell que sempre passa i mai se'n va, dugué un segle darrera

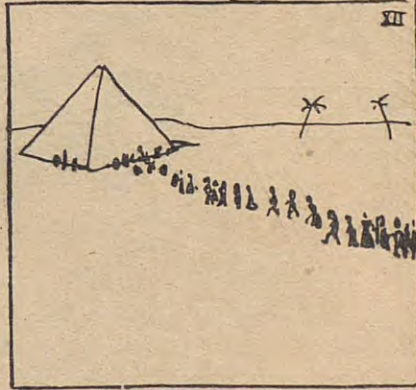

l'altre, s'acabaren els Egipcis, vingueren els Perses, els Macedonis, el Romans, e's Bizantins, els Arabs, els Turcs i els Anglesos i arribà l'època actual.

I els savis Lord Denfavàh i el Doctor Matesanz decidiren explorar la gran Piràmide.

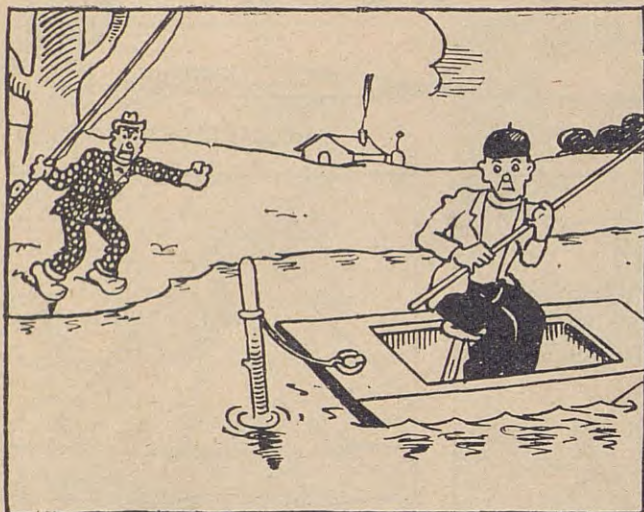
Dues perforadores com les que esbetzen la Rambla, un exèrcit de cent

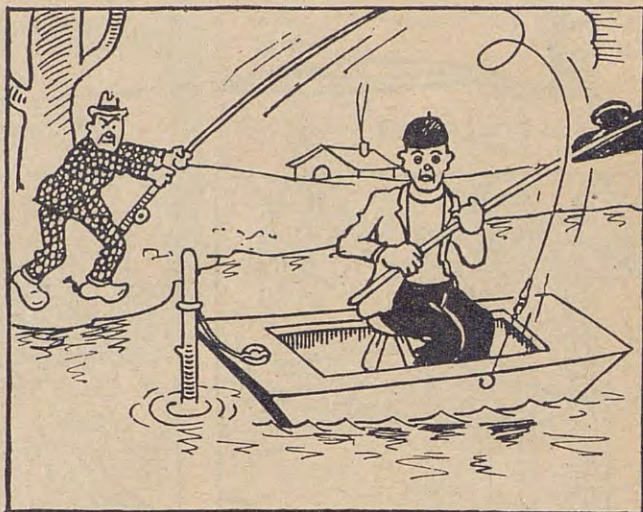
negres i quize savis dirigits per Lord Denfavàh i el Dr. Matesanz començaren d'obrir forat a la immensa mola de pedra.

(Acabarà)

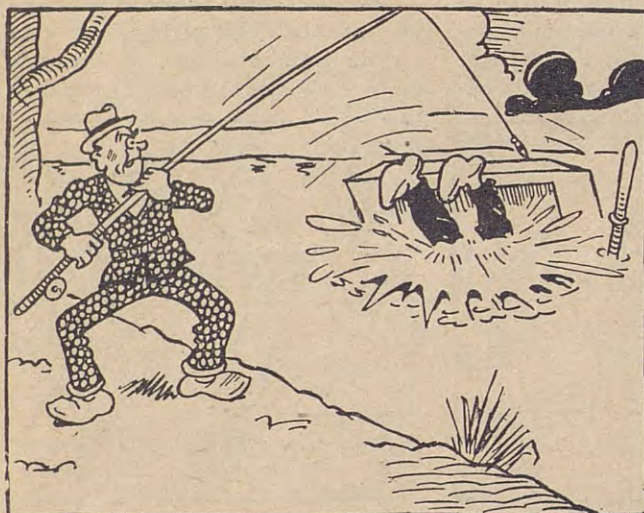
Tants a tants

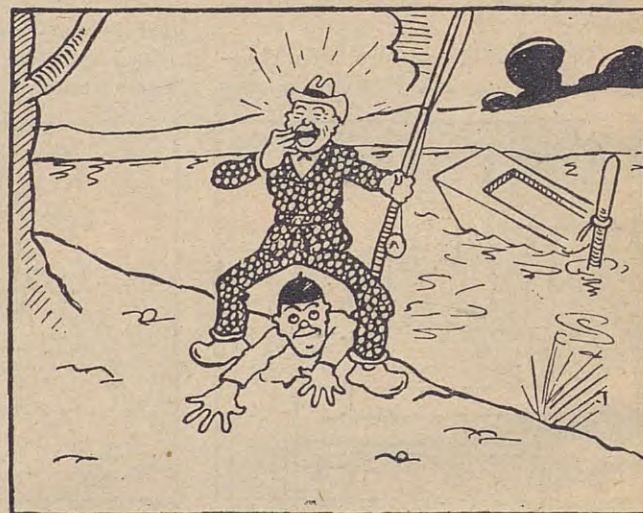
— Pesques en lloc prohibit!
T'atraparé, maleit!

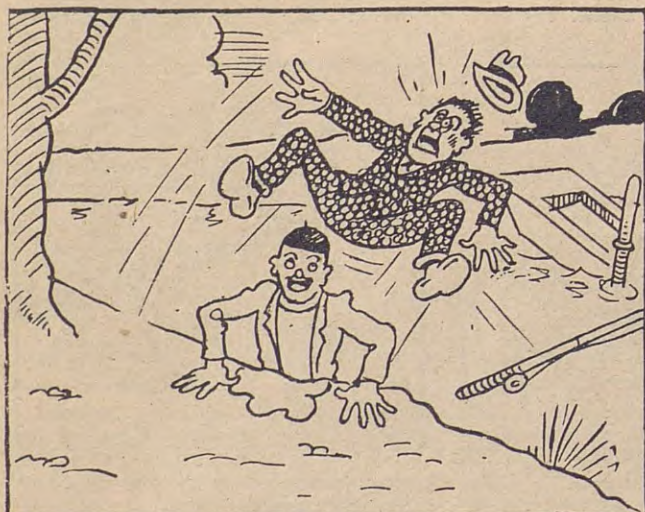
Com si pesqués un pagell
li enganxa l'ham al vaixell.

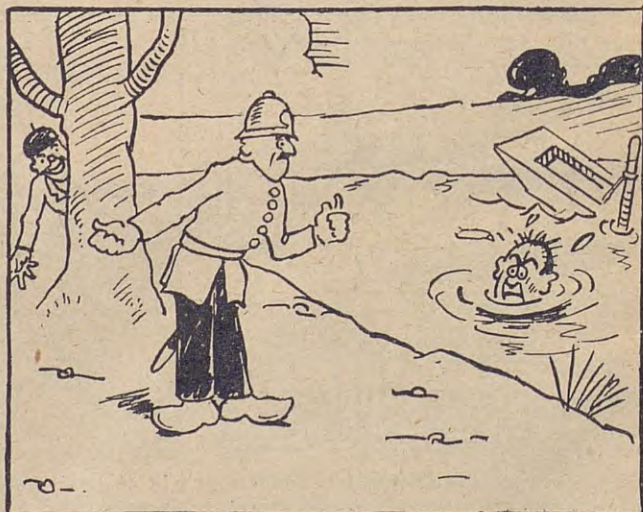
I amb una forta estirada
l'embarcació li ha tombada.

Mentre satisfet se'n riu
el naufrag ja surt del riu.

I en sortir, d'un cop de cap
li fa fè un bon patatran!

— Es banya en lloc prohibit!
A la presó, si és servit!

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Ara està de moda, estimats nebots, explicar històries de jueus i precisament jo en sé de molt boniques. Gairebé totes tenen per comú denominador l'avarícia i l'afany de lucre, tan característics en la part moral dels israelites com ho és el nas de ganxo en la part física.

Isaac té una malaltia que comença de fer-se un xic pesada. Ha resistit tots els tractaments que la saviesa popular sol preconitzar. No hi haurà més remei que anar a veure el metge. Quin? No hi ha dubte. El doctor Nobada, especialista en tota mena de malalties.

Però hi ha un gros inconvenient: El doctor és de fama. Això vol dir que compta cinquanta pessetes de la primera visita i vint-i-cinc de les demés. És un xic fort! L'Isaac encara s'aviniria a pagar els cinc drets... Si trobés la manera de començar per la segona visita... Rumia que rumiaràs, a l'últim hi trobà la solució.

Senzillíssima. Amb la simplicitat de les grans pensades: Consisteix en entrar al despatx del metge fent un mig riure amical i estrènyer-li efusivament la mà, tot dient-li: «Bon dia, doctor, ja em torna a tenir per ací.»

Segueix una escena molt divertida.

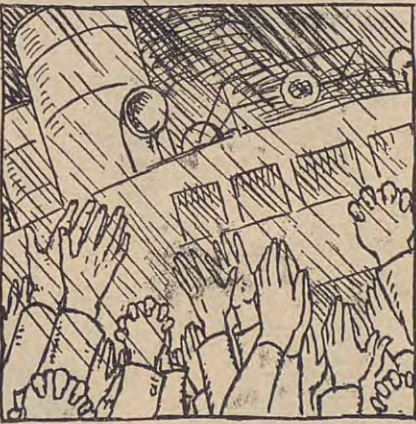
El doctor visita conscienciosament el seu client: el fa despullar de mig cos, l'ausculta, el percudeix, el fa comptar fins a tres cents, li mira el pols, el blanc de l'ull, la llengua... El pacient no hi cap d'alegria pensant que li ha sortit bé la jugada.

Però... al fons del sac hi han les engrunes! Un cop el doctor Nobada ha acabat de fer totes aquestes coses, pren una expressió benèvola, i diu: «Molt bé, molt bé, amic meu; no hi trobo res de nou. Pot continuar amb la recepta de l'altra vegada.»

Aquesta història que acabo d'explicar-vos és a base d'avarícia; en la que segueix es veurà un cas d'afany de lucre: Un transatlàntic es veu embolicat en un cicló. Malgrat les seves excel·lents condicions marineres arriba el moment en què, perduda tota confiança en les humanes forces... solament un miracle del cel pot salvar

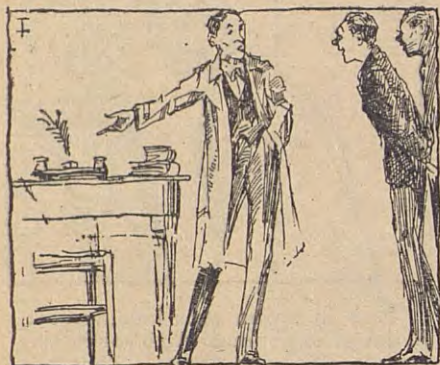
var el barco i els passatgers. Per consell del capità tots els genolls es flecten i s'alcen totes les mans implorant l'auxili de la Mare de Déu. I el miracle es fa. Les onades van amansint-se i al cap d'una estona la mar queda com una bassa d'oli.

Un sol passatger havia quedat dret en mig de la multitud prosternada.

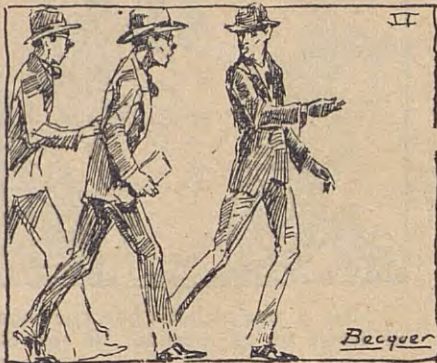

Passat el perill, el capità li pregunta el per què d'aquella anomalia: «Es que — contesta — la meua religió m'ho privava: Sóc jueu.» — «Aleshores — repren el capità — feu alguna cosa que no privi la vostra religió.» El passatger rumia una estona, i de sobte: «Ja ho tinc — exclama — si m'ho permeteu passaré la safata.»

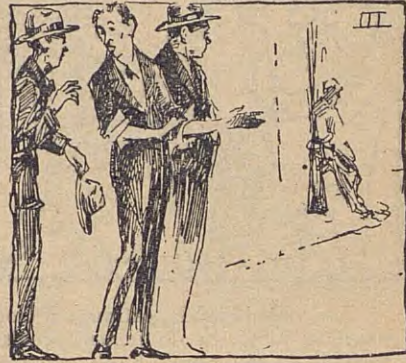
QUIN EXIT!

I — L'hipnotisme, per a mi —
deia el doctor Mata ahir
— és una cosa vulgar
tan fàcil de practicar
que a la primera lliçó
hom es fa hipnotitzadô.

— Ja veureu, us provaré
jo d'hipnotitzar si en sé.
Anem a la cantonada
i de tota la gentada
que transita, escollirem
per provar-ho, el que vulguem.

— Per exemple, aquell faquí
que està recolzat allí
al dessota del fanal,
ara vaig a hipnotitzâ'l,
que estigui tothom atent
al bonic experiment.

I el doctô, amb pose d'artista,
comença a fixar la vista
en el camèlic herculi
sense res que ho dissimuli.
La força va concentrant
per anar-lo subjugant.

El camèlic se n'adona
mes, cap importància hi dona.
Com que ja està somnolent
continua allà indolent
esperant qui el llogarà
o bé l'hora de plegâ.

— Veieu — diu el doctor Mata —
després em direu sabata!
Ja ma força l'ha adormit.
Ara veureu, de seguit,
com ma potència el domina.
I en veu baixa, exclama: «Vina».

El camèlic s'ha girat
i altre cop compte s'ha dat
que en Mata l'està mirant.
Com sa paciència no és gran
ja s'aixeca i se n'hi va
a preguntar-li què hi ha.

— Veiu — fa el doctor triomfant —
que bé que el vaig dominant.
Ja ve més mansoi que un be;
quan sigui aquí li faré
fer tot allò que em plaurà
i ell, en tot m'obeïra,

El camèlic ha arribat,
de cap a peus l'ha mirat
i li dona un tanto al nas
tot dient-li: — Acabaràs
de mirar-me, pinta rara!
que hi tinc micos, a la cara?

CONTE VELL

... pintat de nou, o millor dit, nova edició corregida i augmentada d'una coneguda història, és el que avui us anem, volguts llegidors, a conta; i dispenseu l'estil elegíac, però no n'hi ha per menys, puix que es tracta de quelcom tràgic.

Doncs és el cas, que en una torreta de Vallcarca, carrer X, núm. 246, vivia don Macari Felic, amb la seva esposa, en contínua guerra i desharmonia. Perquè si bé don Macari Felic era un home d'aspecte pacífic i tranquil, bon ciutadà i excel·lent cap de casa, la seva dona era una veritable vespa i amargava la vida del seu marit, amb el resultat, que era ella la veritable cap de casa.

Don Macari tenia dos defectes, dos. L'un d'ells lleu, però aparent. L'altre greu, però recondit. El primer era la seva enorme manca de memòria que feia que arreu oblidés les coses, principalment els paraigües. Això li valia freqüents repulses de part de la dominadora muller.

El segon, el greu, era una desordenada afició a les coses ajenes. Com que la seva autoritària senyora se li quedava a cada fi de mes tot el sou íntegre, el pobre home es veia obligat a exercir privadament de carterista. No com a hàbit aferrat, sinó solament de tant en tant, quan l'ocasió es presentava, el pobre don Macari estirava en el tramvia o en l'autobús, algun rellotge, estilogràfica, moneder o cartera, sense altre fi que poder comprar el tabac i beure els vermouths que l'avarícia de sa muller no li permetia.

Veus aquí, doncs, que un matí sortia de la caseta de Vallcarca don Macari Felic quan a la porta el deturà un crit de la seva senyora.

— Macari! espera un moment!

Don Macari esperà, tement què passaria.

— Ahir plovia, Macari. On és el paraigües que te'n vas endur?

— Sí, mira, el vaig deixar al Metro.

— Doncs té. Emporta-te'n aquests tres paraigües vells i els deixes a cà'n Quadros que te'ls arreglin. I a veure si al vespre els tornes, perquè ja no ens queda ni un paraigües sencer a casa!

Don Macari, sospirant, se'ls endugué, i en sortir del Metro al pla de l'Os els deixà a cà'n Quadros.

Al migdia, per no haver de pujar a Vallcarca, don Macari dinava a un

bar de la plaça del Pi. Havent dinat, prengué el barret per sortir. Al mateix penjador hi havia un paraigües, i el distret don Macari el prengué, pensant: Gràcies a Déu que un cop a la vida me'n recordo d'endur-me'l.

— Ep, mestrel aquest paraigües és meu! — féu un altre dels comensals.

— Ai, dispensi, sóc tan distret! — exclamà don Macari.

— Distret, eh? Vaja que ja n'estem cansats de vius!

Don Macari s'escorregué avergonyit.

Al vespre, abans de pujar a Vallcarca, passà per cà'n Quadros a recollir els tres paraigües, i amb ells a coll, pujà a l'imperial d'un tramvia. Al seu costat seia un senyor que semblava guardar amb certa gelosia una butxaca molt abutlada.

Don Macari sentí desvetllar-se en ell els instints de carterista. Un, dos, tres, un geste llest i la feixuga cartera d'aquell senyor passà a la butxaca de don Macari. Quina sort!

Però, oh, desgràcia! Acabava de pujar a l'imperial el seu company de bar d'aquell migdia, el qual, en veure don Macari carregat amb tres paraigües, exclamà:

— Vaja, que us anat bé la collita avui, eh?

I dirigint-se als altres passatgers, digué en veu alta:

— Senyors, cordin-se les butxaques, que aquí hi ha un tipo de cuidado!

El senyor ex-possessor de la cartera es palpà i s'esblaimà.

— M'han robat! M'han robat!

Don Macari, espavordit, no vo'gué escoltar més. Llençà els tres paraigües, saltà escales avall de l'imperial i tingué la sort de poder ficar-se de seguida en un taxi que el dugué ràpidament lluny dels seus perseguidors, fins a la torreta de Vallcarca. Estava salvat!

Pagà el taxi i entrà a casa, satisfet. Però la seva dona l'esperava.

— On són els tres paraigües?

— Sí, veuràs, saps?, al Metro els he...

— Els has perdut?

— Sí...

— Bé. Tant me fa. Com que ja m'ho pensava, a dintre de cada un hi he cosit una targeta amb l'adreça de casa i ja ens els tornaran!

Don Macari restà aclofat! Tan content que estava per haver pogut fugir! I ara el senyor robat llegiria la seva adreça en els paraigües!

Però no hi ha mal que no por i bé. Don Macari, reclus a la Model, està content de no sentir els continus renys de la seva furiosa muller!

A Badalona, en una fonda:

— Què voldrà el senyor?

— Home, porteu-me peix, ja que som en un poble peccador.

— Sí, senyor. Què voldrà, arengades, bacallà o sardines de llauna?

— Quin nom té l'animal que he ferit?
— Pere Patau. Es el guardabosc.

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 686 — Isidre Esteve

N.º 687 — Salvador Codina

N.º 688 — Joan Queraft

N.º 689 — Joan Puig

Redacció i Administració: Cardena i Casañas, 4.
Impremta: Carrer de Muntaner, 24 in. er. or.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Quan es posen a cantâ
Sant Pere diu: Aigua va!

La gent de Viladegat
sofreixen de sequedat.

Baliga i Balaga hi van
per veure què guanyaran.

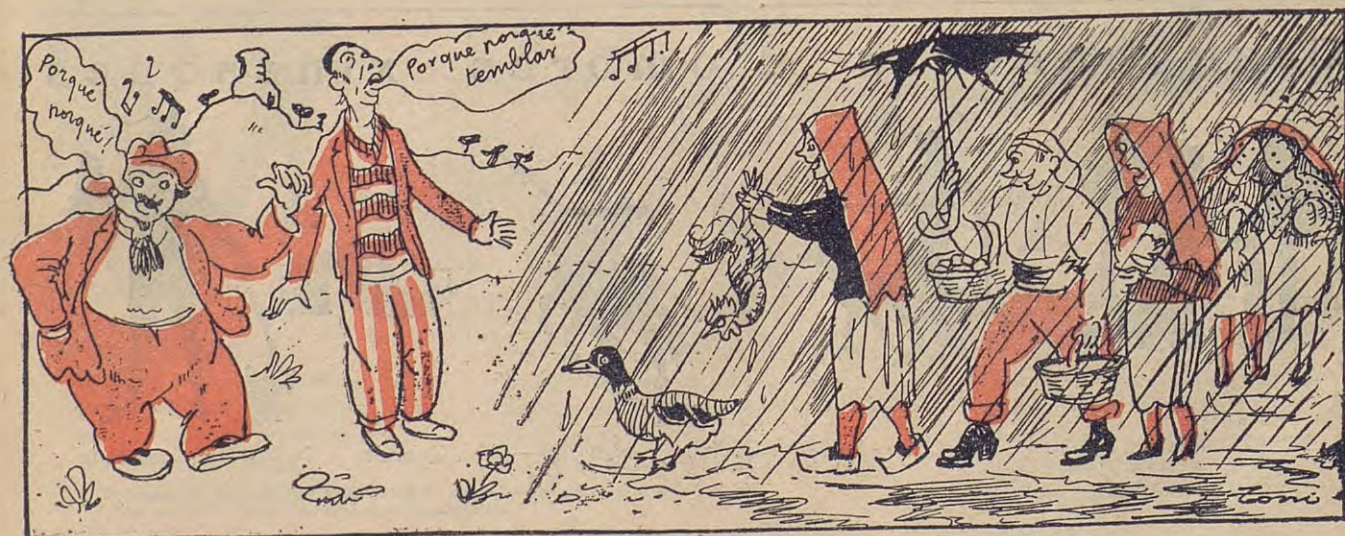
— Hi ha algun paraigua espatllat?
— Aquí mai no n'hem gastat.

— Doncs què feu quan plou? — Sí, ves!
— Ballar de goig. Ara ho fes!

— Baliga, caldrà remoure
cel i terra per fer ploure.

— Saps què he pensat? Cantarem allò que tant mal ho fem.

I de pressa han començat
a cantar la *Tempestat*.

No han acabat llur cantúria
que ja plou amb tota fúria.

I tot el poble agraït
els fa un present ben nodrit.